

МЕДІАПРАВО

Visn. Lviv. Univ., Ser. Zhurn. 2026: 58; 220–230 • DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vjo.2026.58.13924>

УДК 342.7:347.78:316.77:355.4

ПРАВОВА МЕЖА ДОПУСТИМОСТІ ВОЄННОГО КОНТЕНТУ У МЕДІА ТА СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ

Наталія Шайда

*Львівський національний університет імені Івана Франка
вул. Генерала Чупринки, 49, 79044, Львів, Україна*

e-mail: nataliia.shaida@lnu.edu.ua

<https://orcid.org/0009-0003-3322-6583>

У статті проаналізовано правову межу допустимості воєнного контенту у медіа та соціальних мережах у контексті сучасного українського інформаційного простору. Розкрито нормативні та етичні обмеження, ризики поширення чутливої інформації та значення правового регулювання для забезпечення інформаційної безпеки держави.

Ключові слова: контент, медіаправо, соціальні мережі, правове регулювання, журналістика воєнного часу.

Постановка проблеми. В умовах повномасштабної війни, розв'язаної російською федерацією проти України, питання поширення військового контенту в медіа та соціальних мережах набуло критичної актуальності. Воєнний медіаконтент став одним із найвпливовіших чинників формування суспільної свідомості в умовах повномасштабної збройної агресії проти України. Його обіг у медіа та соціальних мережах безпосередньо впливає на інформаційну безпеку держави, психологічний стан громадян, ефективність стратегічних комунікацій та рівень суспільної стійкості.

Медійний простір став невід'ємною частиною збройного конфлікту, перетворившись на поле битви за свідомість та інформаційну безпеку. Неконтрольоване або недбале висвітлення військових подій, переміщення військ, наслідків обстрілів чи роботи протиповітряної оборони (ППО) несе пряму загрозу національній безпеці, життю військових та цивільного населення. З одного боку, демократичне суспільство вимагає прозорості та оперативного інформування, що є основою права громадян на інформацію, гарантованого Конституцією України. З іншого боку, правовий режим воєнного стану зумовлює необхідність запровадження жорстких обмежень на поширення певних видів інформації, які можуть бути використані ворогом для коригування ударів, деморалізації суспільства або поширення дезінформації. Як зазначає дослідниця Л. Богуш, сучасні медіа в умовах війни «стають як ресурсом

інформування, так і потенційним інструментом впливу на перебіг конфлікту»¹, що зумовлює необхідність чіткої правової регламентації меж допустимості контенту.

У період воєнного стану особливо загострюється питання відповідальності журналістів, блогерів і користувачів соціальних мереж за оприлюднення чутливої інформації. Про це наголошує Г. Красноступ, підкреслюючи, що діяльність блогерів і лідерів думок «набуває ознак суспільної значущості та впливає на безпекові процеси держави»². У відкритому цифровому середовищі, де контент поширюється миттєво, межа між суспільно важливим інформуванням та порушенням правового режиму воєнного стану стає надзвичайно тонкою. Одночасно міжнародні стандарти свободи слова вимагають пропорційності обмежень, що, на думку Л. Тимофєєвої, є ключовим принципом правового регулювання інформації у надзвичайних умовах³.

Метою статті є визначення правової межі допустимості поширення воєнного контенту у медіа та соціальних мережах з урахуванням правових стандартів, а також аналіз практичних викликів, які виникають у цифровому середовищі. **Завдання** дослідження: з'ясувати теоретико-правові засади обмеження інформації під час війни; проаналізувати етичні кодекси та професійні стандарти журналістів щодо висвітлення військових конфліктів; визначити основні види воєнного контенту, поширення якого підпадає під обмеження та окреслити критерії правомірного та неправомірного воєнного контенту; запропонувати рекомендації щодо забезпечення балансу між свободою слова та інформаційною безпекою в умовах війни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій показує, що проблема правової межі допустимості воєнного контенту досліджується у декількох взаємопов'язаних тематичних напрямках: військова журналістика та медіапрактики воєнного часу; етичні та професійні стандарти; інформаційна безпека; правове забезпечення діяльності журналістів; адміністративно-правові механізми захисту свобод; специфіка цифрового середовища, зокрема соцмереж.

Воєнну журналістику та особливості інформаційної роботи у період збройної агресії досліджували вчені К. Акоюн, Л. Богуш, О. Мітчук, Г. Горбенко. Аналіз висвітлення суспільно значущих криз, зокрема революційних подій, продемонстровано у дослідженні О. Мітчук, І. Крупського та В. Прокопця.

Професійні, етичні та ціннісні засади журналістики супроводжуються нормативною джерельною базою такою як: Кодекс професійної етики українського журналіста⁴, Законом України «Про державну підтримку медіа»⁵ та Указ Президента про

¹ Богуш, Л. (2021), «Роль засобів масової інформації у висвітленні збройних конфліктів у світі: теоретичний підхід», *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*, т. 32 (71), №4, с. 291–295. URL: <http://surl.li/iytjno>

² Красноступ, Г. (2023), «Блогери: статус, засади діяльності та відповідальності під час правового режиму воєнного стану», *Law of Ukraine / Право України*, №10, с. 138–151. URL: DOI: [10.33498/louu-2023-10-138](https://doi.org/10.33498/louu-2023-10-138)

³ Тимофєєва, Л.Ю. (2023), «Пропорційність обмежень поширення інформації в умовах воєнного режиму», *Вісник Асоціації кримінального права України*, №1 (19), с. 53–69.

⁴ *Кодекс професійної етики українського журналіста. Комісія з журналістської етики*. URL: <https://cje.org.ua/ethics-codex/>

⁵ *Про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста* (1997), Закон України від 23 вересня 1997 р. № 540/97-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/540/97-%D0%B2%D1%80#Text>

Раду з питань свободи слова визначають інституційні гарантії діяльності журналістів, включно з механізмами захисту професійних прав у складних умовах. Аксіологічний аспект журналістської діяльності відображено у праці А. Матвійчук, О. Мітчук та І. Сипченко. Правове регулювання і захист свободи слова в умовах надзвичайного стану досліджували Л. Тімофєєва, Є. Соболев та О. Звенигородська. Специфіка цифрового середовища була предметом дослідження Г. Красноступ.

Узагальнення цих наукових позицій демонструє, що питання допустимості воєнного контенту перебуває на перетині кількох дослідницьких напрямів медіапрактик війни, етики, інформаційної безпеки, адміністративного та медіаправа. Однак попри значний обсяг напрацювань недостатньо дослідженими залишаються практичні механізми застосування правових норм до цифрових платформ і користувачів, а також критерії розмежування суспільно корисної інформації та контенту, який може завдати загрози обороні держави.

Методологічна основа дослідження. Методологія дослідження ґрунтується на комплексному поєднанні загальнонаукових і спеціально-правових методів, що дало змогу цілісно проаналізувати правову межу допустимості воєнного контенту у медіа та соціальних мережах у контексті сучасного українського медіапростору. Застосування методу нормативно-правового аналізу дозволило визначити юридичні рамки поширення воєнного контенту, виявити нормативні обмеження, встановлені для журналістів, блогерів і користувачів цифрових платформ, а також зрозуміти логіку запровадження цих обмежень у період збройної агресії. Метод контент-аналізу застосовано до емпіричного матеріалу українського медіапростору. Для дослідження соціальних мереж і цифрових платформ застосовано метод аналізу комунікаційних практик. Метод системного аналізу використано для інтеграції отриманих результатів і встановлення взаємозв'язків між правовими нормами, етичними вимогами, інформаційно-безпековими факторами та практикою модерації контенту в цифровому середовищі. Це забезпечило можливість комплексного бачення межі допустимості воєнного контенту та формування пропозицій щодо вдосконалення правового регулювання. Застосування методологічного комплексу дозволило не лише окреслити теоретичні засади правової регуляції, а й виявити реальні практичні виклики, що постають перед журналістами й користувачами соціальних мереж у сучасних умовах війни, та визначити критерії, за якими контент може розглядатися як допустимий або такий, що становить загрозу національній безпеці.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасний інформаційний простір України функціонує в умовах повномасштабної війни та є багатовимірною комунікаційною системою, у якій одночасно діють традиційні медіа, цифрові платформи, соціальні мережі та користувацькі канали. Він характеризується високою динамічністю, фрагментованістю аудиторій і регіональною варіативністю подачі контенту. Воєнний контент у цьому середовищі не лише інформує, а й конструює суспільні настрої, формує колективні інтерпретації подій та відображає специфіку сприйняття війни в окремих регіонах.

Особливістю українського інформаційного простору є його регіональна локаційна залежність, яка впливає на інтенсивність та характер вироблення контенту. У прифронтових областях комунікація зорієнтована на оперативність, фіксацію подій, попередження населення та документування військової реальності. У центральних і західних регіонах медійна активність спрямована здебільшого на аналітичну ін-

терпретацію, пояснення суспільних процесів, створення підтримувального чи мобілізаційного контенту. Така геокомунікаційна неоднорідність впливає на те, як саме формується та циркулює воєнний контент, особливо в соціальних мережах, де регіональні спільноти мають власні канали, інформаційні маркери та комунікативні пріоритети. Функціонування соціальних мереж посідає ключове місце у цьому інформаційному середовищі, оскільки вони (соціальні мережі) створюють умови для миттєвої генерації, масштабування та модифікації воєнного контенту, а також для його інтерпретації аудиторією. Вони формують нову модель комунікації, у якій кожен користувач стає потенційним виробником даних, що можуть містити чутливу військову інформацію. У цих умовах взаємодія між контентом і аудиторією відбувається не за лінійною схемою «медіа → споживач», а у форматі багатоканального обміну, який ускладнює контроль за поширенням воєнних матеріалів.

Специфіка функціонування сучасного українського інформаційного простору його швидкість, географічна диференційованість, домінування цифрових платформ і активність користувацького контенту визначає потребу у правовій регламентації меж допустимості воєнної інформації. Лише врахувавши реальну структуру та динаміку інформаційних потоків, можна окреслити, де проходить межа між суспільно корисним інформуванням і контентом, що становить загрозу обороні держави.

Правова межа допустимості воєнного контенту в медіа є комплексною категорією, що поєднує нормативні приписи, етичні вимоги та особливості функціонування сучасного українського інформаційного простору. Її сутність полягає у визначенні таких параметрів поширення воєнної інформації, які не створюють загрози для обороноздатності та безпеки держави, життя військових і цивільних, а також не порушують стратегічні комунікаційні процеси. У наукових дослідженнях підкреслюється, що воєнний контент у цифрову добу виступає не лише результатом журналістської діяльності, а й інструментом впливу на хід збройного протистояння та стан суспільної свідомості (Акопян; Богуш, с. 292). Тому правове регулювання не може зводитися до заборон: воно спрямоване на забезпечення балансу між інформуванням та безпековими потребами держави.

Обґрунтування необхідності встановлення таких меж впливає з їхньої безпекової природи. Українське законодавство визначає, що інформація, здатна завдати шкоди обороні або стати елементом ворожих інформаційно-психологічних операцій, підлягає обмеженню, що узгоджується з принципом пропорційності, на який звертає увагу Л. Тимофєєва⁶, підкреслюючи важливість ретельного зважування між свободою слова та ризиками у воєнний час. Етичний вимір меж задається також Кодексом професійної етики українського журналіста, який наголошує на обов'язку не завдати шкоди національній безпеці й гарантувати відповідальність під час висвітлення тем війни.

Емпіричний аналіз стану українського медіапростору підтверджує практичну актуальність таких обмежень. Дослідження Інституту масової інформації фіксують численні випадки передчасного поширення фото- і відеоматеріалів з місць обстрілів, демонстрації роботи ППО чи переміщення техніки, що створює ризики коригування

⁶ Тимофєєва, Л. Ю. (2023), «Пропорційність обмежень поширення інформації в умовах воєнного режиму», *Вісник Асоціації кримінального права України*, № 1 (19), с. 53–69.

ударів противником⁷. У цифрових платформах ці ризики зростають: соціальні мережі, особливо Telegram, стають простором неконтрольованої циркуляції чутливої інформації, де швидкість заміщує верифікацію, а анонімність сприяє масштабуванню дезінформаційних потоків⁸. Дослідники наголошують, що саме користувацький контент, а не професійна журналістика, найчастіше стає джерелом небезпечних потоків інформації, оскільки аудиторія не завжди усвідомлює правові та етичні наслідки публікацій.

У цьому контексті правова межа допустимості воєнного контенту виконує не лише обмежувальну, а й стабілізаційну та виховну функції. Вона формує інформаційну дисципліну, сприяє підвищенню критичного сприйняття контенту та захищає суспільство від панічних настроїв, що є однією з цілей ворожих інформаційних атак. Дослідження щодо трансформації українського інформаційного суспільства показують, що комунікаційне середовище стає все більш емоційно насиченим, швидким і алгоритмічно керованим, що збільшує вплив контенту на аудиторію⁹. У межах такої екосистеми нормативно визначені обмеження стають інструментом захисту не лише держави, а й психологічної стійкості громадян.

Правова межа допустимості воєнного контенту є необхідною складовою безпечного функціонування інформаційного простору України. Вона дозволяє поєднати право суспільства на отримання достовірної та своєчасної інформації з потребою держави захищати життя людей і зберігати інформаційну перевагу в умовах війни. Це робить її невід'ємним елементом інформаційної культури та відповідальної комунікації у період збройного протистояння.

Нормативно-правовий аналіз дає змогу окреслити межі правомірного поширення воєнного контенту в українському медіапросторі, де свобода слова коригується вимогами безпеки, визначеними законодавством. Закон України «Про інформацію» встановлює, що інформація, поширення якої здатне завдати шкоди обороноздатності та безпеці держави, підлягає обмеженню. Закон «Про медіа» конкретизує відповідальність редакцій, журналістів і медіаорганізацій за оприлюднення чутливих даних, а Закон «Про правовий режим воєнного стану» визначає особливі обмеження щодо розкриття відомостей про переміщення військових підрозділів, наслідки атак чи технічні характеристики оборонних об'єктів. Норми щодо гарантій діяльності журналістів, визначені у Законі України «Про державну підтримку медіа»¹⁰, підкреслюють, що навіть за умов обмежень держава зобов'язана забезпечувати належні умови для професійної роботи медіа, але в межах правового режиму, встановленого воєнним часом.

Аналізуючи правові норми у їх взаємозв'язку, можна стверджувати, що законодавець буде механізм допустимості контенту на принципі пропорційності, який,

⁷ «Новини під час війни. Аналіз професійних стандартів провідних онлайн-медіа в грудні 2023 року» (2023), *Інститут масової інформації*. URL: <http://surl.li/pfoehx>

⁸ «How journalists can address misinformation on Telegram (2021), *Reuters Institute for the Study of Journalism*. URL: <http://surl.li/nngcea>

⁹ Мітчук, О. та Горбенко, Г. (2024), «Сучасне інформаційне суспільство та новий період журналістики», *Образ*, вип. 1 (44), с. 150–157. URL: DOI: [https://doi.org/10.21272/Obraz.2024.1\(44\)-150-157](https://doi.org/10.21272/Obraz.2024.1(44)-150-157)

¹⁰ *Про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста* (1997), Закон України від 23 вересня 1997 р. № 540/97-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/540/97-%D0%B2%D1%80#Text>

як слушно зазначає Л. Тимофєєва, є ключовим критерієм визначення правомірності обмеження свободи слова¹¹. Цей принцип вимагає, щоб обмеження застосовувалися лише тоді, коли інформація може становити реальну загрозу обороні, життю військових або цивільних, а також коли мету безпеки неможливо досягнути менш інтенсивними засобами. Відтак нормативна база не передбачає тотальної цензури, а натомість запроваджує специфічні категорії інформації, що підлягають обмеженню: дані про дислокацію військ, планування операцій, результати ударів до публікації офіційних джерел, а також матеріали, які можуть сприяти поширенню панічних настроїв або дезінформації.

У цьому контексті важливою є позиція етичного саморегулювання. Кодекс професійної етики українського журналіста наголошує, що журналіст зобов'язаний «не завдавати шкоди національній безпеці» та уникати ситуацій, у яких контент може становити загрозу життю людей [Кодекс професійної етики]. Це положення повністю корелює з міжнародними стандартами, згідно з якими свобода слова має обмеження, якщо йдеться про захист інших фундаментальних прав.

Для виявлення практичних проявів порушення межі допустимого воєнного контенту ми використовували метод контент-аналізу емпіричних матеріалів українського медіапростору. Моніторинг Інституту масової інформації демонструє, що типовими порушеннями є передчасні публікації фото- та відеоматеріалів з місць обстрілів, де фіксуються деталі роботи ППО, масштаби руйнувань та маршрут руху спецтехніки. Як зазначають аналітики, значна частина таких матеріалів «з'являється раніше, ніж надходять офіційні дані, що може створювати ризики для сил оборони»¹². ІМІ фіксує також приклади, коли журналісти або редакції, прагнучи оперативності, нехтують необхідністю перевірки походження відео з фронту, що сприяє поширенню маніпулятивних матеріалів та фейкових повідомлень.

Аналіз комунікаційних практик у цифрових платформах показує, що найбільш ризиковим середовищем для неконтрольованого поширення воєнного контенту є соціальні мережі, насамперед Telegram, TikTok та Facebook. Особливістю Telegram є те, що користувацький контент часто подається як «ексклюзив» без верифікації, а анонімні канали можуть транслювати інформаційні атаки. Reuters Institute вказує, що журналісти повинні активно впроваджувати стратегії перевірки джерел, оскільки саме Telegram «є простором, де дезінформація поширюється швидше, ніж у традиційних медіа»¹³. Аналіз практик TikTok демонструє інший вимір проблеми: швидкість циркуляції відеоконтенту та алгоритмічна перевага емоційних матеріалів створюють високі ризики ненавмисного поширення чутливої військової інформації.

Одночасно з цим важливо враховувати феномен цифрових лідерів думок. Як зазначає Г. Красноступ, діяльність блогерів у період воєнного стану часто має суспільно значущий характер, проте залишається поза правовим полем, оскільки їх статус

¹¹ Тимофєєва, Л.Ю. (2023), «Пропорційність обмежень поширення інформації в умовах воєнного режиму», *Вісник Асоціації кримінального права України*, №1 (19), с. 53–69.

¹² «Новини під час війни. Аналіз професійних стандартів провідних онлайн-медіа в грудні 2023 року» (2023), *Інститут масової інформації*. URL: <http://surl.li/pfoehx>

¹³ «How journalists can address misinformation on Telegram» (2021), *Reuters Institute for the Study of Journalism*. URL: <http://surl.li/nngeca>

відрізняється від статусу професійних журналістів¹⁴. Водночас їхні канали можуть мати аудиторію, значно більшу за традиційні медіа, що посилює загрози поширення чутливої інформації.

Застосування системного аналізу дало змогу інтегрувати нормативно-правові, етичні та емпіричні дані у цілісну картину. Поєднання норм законодавства, положень професійної етики та практики модерації контенту у цифровому середовищі дозволяє виокремити ключові критерії допустимості воєнного контенту: відсутність ризику для оборонних операцій; відповідність принципу пропорційності; перевіреність джерел; дотримання етичних норм щодо приватності та гідності цивільних і військових; узгодженість із правилами взаємодії з військовими структурами¹⁵.

Комплексний аналіз також дає змогу виявити прогалини у правовому регулюванні. Зокрема, відсутність чіткого статусу блогерів, неоднозначність відповідальності адміністраторів каналів у соціальних мережах, недостатність механізмів контролю за алгоритмічним поширенням контенту та складність реагування держави на масовий користувацький контент створюють виклики, які вимагають оновлення нормативної бази.

Сучасна функціональна правова межа допустимості воєнного контенту є багатовимірною категорією, що інтегрує правові обмеження, етичні стандарти, інформаційно-безпекові ризики та особливості цифрових комунікаційних практик є не досконалою. Її дотримання залежить не лише від нормативної визначеності, а й від професійної відповідальності журналістів, цифрових платформ та аудиторії, а також від здатності держави підтримувати баланс між свободою слова і національною безпекою.

Результати і перспективи подальших досліджень. Отримані результати засвідчили, що правова межа допустимості воєнного контенту в українському інформаційному просторі формується у взаємодії трьох ключових компонентів: нормативно-правових обмежень, етичних стандартів та цифрових комунікаційних практик. Аналіз медіаматеріалів і соціальних мереж показав, що найбільші порушення виникають у середовищах із високою швидкістю поширення інформації, де користувачі не усвідомлюють правових наслідків публікації чутливих даних. Системний характер виявлених ризиків доводить необхідність удосконалення державної політики щодо регулювання контенту у воєнний час, а також розроблення чіткіших правил для блогерів і адміністраторів онлайн-спільнот.

Перспективи подальших досліджень полягають у глибшому аналізі алгоритмічної модерації платформ, вивченні механізмів швидкого реагування на появу небезпечного контенту та розробленні моделей співрегулювання держави й цифрових сервісів. Окремого наукового опрацювання потребують питання відповідальності користувачів, стандарти для нових медіаформ та способи підвищення рівня інформаційної грамотності аудиторії у період війни.

¹⁴ Красноступ, Г. (2023), «Блогери: статус, засади діяльності та відповідальності під час правового режиму воєнного стану», *Law of Ukraine / Право України*, №10, с. 138–151. DOI: [10.33498/loou-2023-10-138](https://doi.org/10.33498/loou-2023-10-138)

¹⁵ «Правила для журналістів щодо поведінки з військовими» (2023), *Інститут масової інформації*. URL: <http://surl.li/sgkrhl>

Висновки. Дослідження підтвердило, що правова межа допустимості воєнного контенту в українському медіапросторі визначається комплексом взаємодіючих чинників, серед яких ключову роль відіграють нормативно-правові приписи, етичні стандарти журналістики та особливості комунікаційних процесів у цифрових середовищах. Воєнний контент функціонує в умовах високої інформаційної динаміки, регіональної специфіки подачі матеріалів і активізованого користувачького виробництва даних, що вимагає від журналістів і аудиторії підвищеної відповідальності.

Нормативний аналіз засвідчив, що українське законодавство вибудоване за принципом пропорційності обмежень і спрямоване на запобігання розголошенню інформації, здатної зашкодити обороноздатності держави. Водночас емпіричні дані підтвердили існування системних ризиків у соціальних мережах, де швидкість поширення повідомлень та відсутність належної верифікації створюють умови для появи матеріалів, які можуть ставати небезпечними.

Синтез правових, етичних та інформаційно-безпекових аспектів дозволив виокремити критерії, за якими визначається допустимість поширення воєнного контенту: відсутність загрози військовим операціям, відповідність суспільному інтересу, достовірність та перевіреність даних, дотримання норм взаємодії з військовими структурами, гуманне ставлення до цивільних і військових як об'єктів висвітлення. У цих межах забезпечується баланс між свободою слова та безпекою держави.

Отримані результати засвідчують необхідність подальшого розвитку нормативної бази, посилення практик саморегуляції медіа та формування відповідальної культури користувачького контентотворення. Лише за умов комплексного підходу можливо забезпечити безпечне, достовірне й етично виважене функціонування воєнного контенту в сучасному інформаційному просторі України.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Акопян, К. (2023), *Медіатека воєнного часу: військова журналістика в українсько-російській війні*, Izdevnīcia Baltija Publishing. URL: <http://surl.li/fzlqyd>
2. Богуш, Л. (2021), «Роль засобів масової інформації у висвітленні збройних конфліктів у світі: теоретичний підхід», *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*, т. 32 (71), №4, с. 291–295. URL: <http://surl.li/iytjno>
3. *Кодекс професійної етики українського журналіста (б.р.)*, Комісія з журналістської етики. URL: <https://cje.org.ua/ethics-codex/>
4. Красноступ, Г. (2023), «Блогери: статус, засади діяльності та відповідальності під час правового режиму воєнного стану», *Law of Ukraine / Право України*, №10, с. 138–151. URL: DOI: [10.33498/louu-2023-10-138](https://doi.org/10.33498/louu-2023-10-138)
5. Матвійчук, А., Мітчук, О. та Сипченко, І. (2025), «Аксіологічна культура і ціннісний інтелект: значення і перспективи для кризової журналістики», *Інтегровані комунікації*, №1 (19), с. 98–106.
6. Мітчук, О., Крупський, І. та Прокопець, В. (2025), «Інформаційно-комунікаційні особливості висвітлення подій Революції Гідності (2013–2014 рр.)», *Образ*, вип. 1 (47), с. 99–107. URL: DOI: [https://doi.org/10.21272/Obraz.2025.1\(47\)-99-107](https://doi.org/10.21272/Obraz.2025.1(47)-99-107)
7. Мітчук, О. та Горбенко, Г. (2024), «Сучасне інформаційне суспільство та новий період журналістики», *Образ*, вип. 1 (44), с. 150–157. URL: DOI: [https://doi.org/10.21272/Obraz.2024.1\(44\)-150-157](https://doi.org/10.21272/Obraz.2024.1(44)-150-157)

8. «Новини під час війни. Аналіз професійних стандартів провідних онлайн-медіа в грудні 2023 року» (2023), *Інститут масової інформації*. URL: <http://surl.li/pfoehx>
9. Остроухов, В. (б.р.), *Інформаційна безпека*. URL: <http://surl.li/ltpuax>
10. *Правила для журналістів щодо поведінки з військовими* (2023), Інститут масової інформації. URL: <http://surl.li/sgkrhl>
11. *Про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста* (1997), Закон України від 23 вересня 1997 р. № 540/97-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/540/97-%D0%B2%D1%80#Text>
12. *Про Раду з питань свободи слова та захисту журналістів* (2019), Указ Президента України від 6 листопада 2019 р. № 808/2019. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/8082019-30265>
13. Соболь, Є.Ю. та Звенигородська, О.В. (2022), «Основні складові елементи адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини», *Право та правоохоронна діяльність*, №13, с. 70–74, URL: DOI: [10.36550/2522-9230-2022-13-70-74](https://doi.org/10.36550/2522-9230-2022-13-70-74)
14. Стратегії дослідження екранних медіа (2013), за ред. Г. Скрипник, НАН України, Київ, 356 с. URL: https://www.etnolog.org.ua/pdf/ns/ns_2013.pdf
15. Тімофєєва, Л.Ю. (2023), «Пропорційність обмежень поширення інформації в умовах воєнного режиму», *Вісник Асоціації кримінального права України*, №1 (19), с. 53–69.
16. *How journalists can address misinformation on Telegram* (2021), Reuters Institute for the Study of Journalism. URL: <http://surl.li/nngeea>

REFERENCES

1. Akopyan, K. (2023), *War-time Media Library: Military Journalism in the Ukrainian-Russian War*, Izdevnicia Baltija Publishing. URL: <http://surl.li/fzqlqyd>
2. Bohush, L. (2021), «The role of mass media in covering armed conflicts in the world: a theoretical approach», *Scientific Notes of TNU named after V.I. Vernadsky. Series: Philology. Journalism*, vol. 32 (71), no. 4, pp. 291–295. URL: <http://surl.li/iytjno>
3. *Code of Professional Ethics of the Ukrainian Journalist (n.d.)*, Commission on Journalistic Ethics. URL: <https://cje.org.ua/ethics-codex/>
4. Krasnostup, H. (2023), «Bloggers: status, activity principles and liability under martial law», *Pravo Ukrainy / Law of Ukraine*, no. 10, pp. 138–151. URL: DOI: [10.33498/louu-2023-10-138](https://doi.org/10.33498/louu-2023-10-138)
5. Matviichuk, A., Mitchuk, O. & Sypchenko, I. (2025), «Axiological culture and value-based intelligence: meaning and perspectives for crisis journalism», *Integrated Communications*, no. 1 (19), pp. 98–106.
6. Mitchuk, O., Krupskyi, I. & Prokopets, V. (2025), «Information and communication peculiarities of covering the events of the Revolution of Dignity (2013–2014)», *Obraz*, issue 1 (47), pp. 99–107. URL: DOI: [https://doi.org/10.21272/Obraz.2025.1\(47\)-99-107](https://doi.org/10.21272/Obraz.2025.1(47)-99-107).
7. Mitchuk, O. & Horbenko, H. (2024), «Modern information society and the new period of journalism», *Obraz*, issue 1 (44), pp. 150–157. URL: DOI: [https://doi.org/10.21272/Obraz.2024.1\(44\)-150-157](https://doi.org/10.21272/Obraz.2024.1(44)-150-157).
8. *Institute of Mass Information* (2023), «News During the War: Analysis of Professional Standards of Leading Online Media in December 2023». URL: <http://surl.li/pfoehx>
9. Ostroukhov, V. (n.d.), *Information Security*. URL: <http://surl.li/ltpuax>

10. Institute of Mass Information (2023), *Rules for Journalists on Communication with the Military*. URL: <http://surl.li/sgkrhl>
11. Verkhovna Rada of Ukraine (1997), *Law of Ukraine «On State Support of Media, Guarantees of Professional Activity and Social Protection of a Journalist»*, 23 September 1997. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/540/97-%D0%B2%D1%80#Text>
12. President of Ukraine (2019), *Decree No. 808/2019 «On the Council on Freedom of Speech and Protection of Journalists»*. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/8082019-30265>
13. Sobol, Ye.Yu. & Zvenyhorodska, O.V. (2022), «Key elements of administrative and legal support of human rights and freedoms», *Law and Law-Enforcement Activity*, no. 13, pp. 70–74. URL: DOI: [10.36550/2522-9230-2022-13-70-74](https://doi.org/10.36550/2522-9230-2022-13-70-74)
14. Skrypnyk, H. (Ed.) (2013), *Strategies for Screen Media Research*, National Academy of Sciences of Ukraine, Kyiv, 356 p. URL: https://www.etnolog.org.ua/pdf/ns/ns_2013.pdf
15. Timofeieva, L.Yu. (2023), «Proportionality of restrictions on information dissemination under martial law», *Bulletin of the Association of Criminal Law of Ukraine*, no. 1 (19), pp. 53–69.
16. Reuters Institute for the Study of Journalism (2021), *How Journalists Can Address Misinformation on Telegram*. URL: <http://surl.li/nngeea>

LEGAL LIMIT OF PERMISSIBILITY OF MILITARY CONTENT IN MEDIA AND SOCIAL NETWORKS

Nataliia Shaida

Ivan Franko National University of Lviv
General Chuprynka Str., 49, Lviv, Ukraine, 79044
e-mail: nataliia.shaida@lnu.edu.ua
<https://orcid.org/0009-0003-3322-6583>

The article examines the legal boundaries of the permissible dissemination of war-related content in the media and social networks in the modern Ukrainian information space. The main goal of the study is to determine the scope and boundaries of the legal circulation of wartime information in digital communication environments, as well as to identify practical challenges arising from the interaction between legal norms, journalistic ethics, platform dynamics and information security requirements during armed conflict. The methodology combines regulatory and legal analysis, content analysis of Ukrainian media products, analysis of communication practices in social networks and system analysis. The results demonstrate that the boundaries of legitimate wartime communication depend on the interaction between legal prohibitions, ethical standards, and the high-speed, decentralised nature of digital information flows. The results of the study identify key categories of content that require restrictions, such as materials revealing military movements, the aftermath of attacks, or operational data, as well as criteria that distinguish between permissible and impermissible wartime information. The conclusions emphasise that effective legal regulation of wartime content should balance freedom of speech with national security imperatives, while strengthening the information literacy of the audience and promoting responsible communication practices. The significance of the study lies in its contribution to the development of media law and information security in Ukraine, offering a comprehensive analytical framework for regulating wartime communication in the digital environment. The results are valuable for politicians, media professionals, scholars, and institutions involved in the formation of sustainable and secure information ecosystems in conditions of armed aggression.

Keywords: wartime content, media law, social networks, legal regulation, information security, military journalism.

Отримано редакцією видання / Received: 09.12.2025

Прорецензовано / Revised: 11.12.2025

Схвалено до друку / Accepted: 22.12.2025

Опубліковано на сайті видання / Published on the publication's website: 29.01.2026